

Sygn. akt I CSK 2991/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku Dyrektora Zakładu Karnego w S.
z udziałem K. F. i Prokuratora Prokuratury Regionalnej w [...]
o uznanie za osobę stwarzającą zagrożenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Prokuratora Prokuratury
Regionalnej w [...]
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] I Wydział Cywilny
z dnia 29 listopada 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Regionalnej w Ł. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 29 listopada 2021 r., którym częściowo odrzucono, częściowo zaś oddalono apelację prokuratora od postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 4 sierpnia 2021 r., mocą którego uznano uczestnika postępowania K. F. za osobę stwarzającą zagrożenie i orzeczono o zastosowaniu wobec niego nadzoru prewencyjnego.

Sąd Najwyższy zważył:

Skarżący oparł skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienia prawne, *czy w postępowaniu sądowym prowadzonym w trybie ustawy z dnia 22 listopada*

2013 roku o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób, ostateczną opinię co do rodzaju i stopnia zaburzeń psychicznych oraz prawdopodobieństwa popełnienia przez uczestnika postępowania, który został poddany obserwacji w zakładzie psychiatrycznym, czynu zabronionego z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia przeciwko życiu, zdrowiu lub wolności seksualnej, zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 10 lat, powinni wydać powołani w sprawie jako biegli lekarze psychiatrzy i psychologowie przeprowadzający bezpośrednio badanie połączone z tą obserwacją, czy też biegli, którzy wnioskowali o przeprowadzenie takiej obserwacji, ale nie uczestniczyli w jej przeprowadzeniu ?

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. – zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - niepubl.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, niepubl.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, niepubl.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, niepubl.).

Zagadnienie prawne sformułowane przez stronę skarżącą nie może stać się przyczyną przyjęcia skargi do rozpoznania. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy

o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi, stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób sąd dokonując oceny, czy jest konieczne zastosowanie wobec osoby stwarzającej zagrożenie nadzoru prewencyjnego albo umieszczenie jej w Ośrodku, bierze pod uwagę całokształt okoliczności ustalonych w sprawie, a w szczególności uzyskane opinie biegłych, a także wyniki prowadzonego dotychczas postępowania terapeutycznego oraz możliwość efektywnego poddania się przez tę osobę postępowaniu terapeutycznemu na wolności. Już *prima facie* dostrzec można, że zadaniem sądu jest kompleksowe rozpatrzenie sprawy przy wykorzystaniu wszelkiego dostępnego mu materiału dowodowego. Zawężania zatem zakresu zastosowania tego przepisu do opinii wydanej przez lekarzy psychiatrów mających kontakt z pacjentem na jedynie jednym, wyodrębnionym etapie nie można pogodzić z *ratio legis* tego przepisu. W szczególności istotą zagadnienia przedstawionego przez skarżącego jest dążenie do apriorycznego rozstrzygnięcia, któremu z środków dowodowych sąd powinien dawać większą wiarę. Ocena przeprowadzonych dowodów nie może zaś stanowić zarzutu skargi kasacyjnej w myśl art. 398³ § 3 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada stawianym wymaganiom z jeszcze jednej przyczyny. Zagadnienie zostało bowiem sformułowane jedynie w oparciu o stan faktyczny oraz materiał zebrany w jednej, konkretnej sprawie. Poważny problem prawny, którego rozwiązaniem zająć się powinien Sąd Najwyższy musi natomiast mieć charakter ogólny i odnosić się do wielu podobnych sytuacji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.